

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՊԱՍԿՈՆԻ

ԿՈՒՐԱՅԻՆ ՏՂԱՆ

Արշիս մէջ ունիմ խօսիկը շրխուր
Տրդու մը որ իմ դոնակըս կու գայ.
Թափեցի արցունք մը, հասիկ մը շոկ
Իր այնքան բշուտ անգութեանց համար:

Եւ մթածեցի քի շիքն՝ անծանօթ
Յնդեցաւ՝ այն քաւ զանգուշներուն մէջ.
Ան բարձրացուց իր սեւեռուն քիթերն,
Ըզգայով այտերն իր արտառաքան:

Եւ ես, խնդրելով զրեքի ներում,
Մընցի կաթիլն անոր մոլորուն
Համբոյրով մ', եւ իմ պարզելս դրի
Իր այն մասերուն մէջ բշուտ ու հեզ:

Եւ արշիս մէջ ա՛յն ասեմ լըսեցի
Չայնն անոր՝ որ դե՛ռ եւս հոն կը մընայ.
Ձե՛հ -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր, է՛հ -- է՛ր, -- է՛հ -- է՛ր,
Ո՛ր -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր -- է՛ր:

Ու երբոր անի ելած դոնէն դուրս
Չնոյնի առաւ իր մենիկ ճամապարհն,
Ըզգացի որ ան՝ քե՛նն իր ծանրակշիռ
Ուրախ եր ամբողջ միմակ սանկին:

Եւ կը կանչէր իր մայրը, որ կը քուէր .
Ելած հեռաւոր մառախուղներէ՝
Զինքը տեսնելու, զի կին՝ մեռած
Նե՛հ մեռած, իսկ ինձ՝ առանց չոր հացի:
Թրգմ. ՆԵՍՍՐ

ԱՐԶԱԿՈՒՐԳԻ ՕՐԵՐ

ԿԻՇԵՐԱՅԻՆ ԺԱՄԵՐ

Ի՛նչ մեծ խնդր դպրոցի երբ վերադարձի օրն
Մայրիկ դուռը կեցած սիրելի եռնակի մէջ՝
Դուն դնելով ժպիտ՝ կ'սպասես անհայտեաց.
Համբոյր մը խանդակաբ կը դրոշմէ դիմիկ
Ու մինչ կրակը վառ ու ալեկէն ի տուն՝
Սպասաւորներուն կուսայ հրամաններ
Պատասխանը սեղան իր առին կազմածով:
Առջի օր տունը պարապ, միտիմակ՝
Ողորդումս է այժմ, աւելի քուով սպաս
Կը դռնին. զեղեցիկ կարմրայտ զոսկերով
Իբր աչքան պտուղներ՝ սեղանը կը պնէ.
Յեռն խօսակցութիւն, քիւր գոյցներ գուարք,
Իրիծաղներ, ու նոյն իսկ վայրապար արցունքներ:
Սակայն աւելի ետ սեպտեմբեր մօտելուն
Դիշերը սննդակին մէջ կը ժողովին սնունդ:
Ո՛հ, ի՛նչ անոյշ բան է քաւ ժամեր անցունել:
Սեղանը զարեւով կը տանին կրակի մօտ,

Կը հասին, ձեռք կ'առնեն իրենց գիրք ու տեսակ
Լուսնեան մէջ գրչին կը շուրի ձայնը միայն,
Դարձուիլը քերթերու, ճարձակը հուրին,
Կարծես ձմեռն եկած հասած ըլլայ արդէն՝
Մայրիկ խոնուն՝ աչքը զաւակներուն շառած
Սնունց սպասարկելի վրայ տեսնէ երազներ.
Կը խորհի քի ընդհուպ պիտի գայ ամուսին
Հոգ կը տանի որ բան մը չպակսի անոր
Մեծ-մայրը այդ պահուն արտիկ վրայ ծնած՝
Կը խնամահ գլուխը բարձրելոյն աղբէ:
Լսէ՛, Տէր, անոր ձայնն քե՛հ իրեն քե՛հ մեզ համար,
Մի՛ մերժէր այդ կիներ որ բարեպաշտ, ջիւղեղանայ
Կ'աղօթէ. ես սպրած է վարսուն տարիներ,
Ու միշտ արիւթաբ կուրծք տուած վորձնաքանց
Մեծ քուէն շառաչ տուէր անոր հանգիստ ժամեր
Անկերջ յոյսն յառաջ՝ օրեր արեւու տակ:

Պրիգեօ

Թրգմ. ՄԵՍՐՈՊ ՆՈՒՊԱՐԵԱՆ